

Fragment uit *Het grote Rijksmuseum voorleesboek*, Rubinstein, 2013. Dit fragment mag uitsluitend gebruikt worden voor educatieve doeleinden en mag niet verder worden verspreid.

TED VAN LIESHOUT
MEICHIOR D'HONDECOETER

Ted van Lieshout

Het veertje

TERWIJL alle andere vogels in het bos in diepe rust waren, lag de pelikaan wakker. Het was niet voor het eerst dat hij de slaap niet kon vatten. Al zevenendertig nachten had hij niet geslapen. Hij draaide zich om en om in zijn nest en piekerde. Elke nacht lag hij te woelen omdat er een probleem door zijn kop spookte. Soms maakte hij zich zorgen over de wereld, soms over de andere dieren in het bos, soms over zichzelf. En 's ochtends, als het langzaam licht werd, was hij nog steeds wakker. Dan stond hij van lieverlee maar op en begon moe aan de dag, terwijl de andere vogels uitgerust rond fladderden en vrolijk kwetterden.

Op een middag, toen de pelikaan water dronk, vond hij een veertje in de vijver. Het dreef er zomaar in rond. Van wie kon het zijn?

De pelikaan vroeg het aan de kraanvogel, die ook een slokje nam. 'Ben jij soms een veertje verloren?'

'Nee,' zei de kraanvogel. 'Ik heb ze allemaal nog. Misschien is het van de plevier.'

De pelikaan vroeg de plevier: 'Plevier, ben jij een veertje kwijt?'

'Nee,' zei de plevier.

'Misschien heb je niet gemerkt dat je een veertje bent verloren.'

'Ik zou het dadelijk merken als ik een veertje kwijt was,' zei de plevier. 'Nee, je moet niet bij mij zijn. Ik zou nooit zomaar een veertje laten slingeren.'

Toen vroeg de pelikaan de muskuseend: 'Mis jij een veertje? Misschien heb je door het mooie weer niet gemerkt dat je een kaal plekje hebt.'

'Als ik een kaal plekje had, wist ik het heus wel,' kwaakte de eend. 'Kwaak, kwaak!'

'Ik wist niet dat je kwaad werd. Ik bedoelde het goed. Dadelijk gaat het waaien en tocht het aan je kale plekje. Dan heb je zomaar kougevat.'

'Ik heb geen kaal plekje,' kwaakte de eend nogmaals. Toen stampvoette ze van de oever de vijver in en spetterde flink met haar vleugels.

'Het moet toch van iemand zijn?' riep de pelikaan. 'Een veertje valt heus niet zomaar uit de lucht.'

'Tuurlijk wel,' zeiden de anderen. 'Er vliegen elke dag vogels over. Een van hen kan best per ongeluk een veertje hebben laten vallen.'

'Of expres,' zei de nijlgans. 'Je hebt ook vogels die lang zo zuinig niet zijn op hun veertjes als wij.'

Nu had de pelikaan wéér een probleem om 's nachts over te piekeren. Wie was er toch een veertje verloren, en hoe kon hij ervoor zorgen dat de eigenaar het terugkreeg?

Midden in de nacht stond hij op en liep naar de vijver. De pelikaan viste het troosteloos ronddrijvende veertje uit het water, droogde het aan zijn eigen verenkleed en legde het in zijn nest. 'Ik zal mijn kop erop leggen, dan waait het niet weg. Dan bewaar ik het tot de eigenaar het komt halen.'

Daar kreeg de pelikaan een fijn gevoel van. Hij stelde zich voor hoe een wanhopige vogel door het bos dwaalde, op zoek naar zijn verdwenen veertje, en dat hij dan kon zeggen: wees maar gerust, ik heb jouw veertje gevonden. De vogel zou heel dankbaar zijn en aan iedereen vertellen hoe goed de pelikaan voor het veertje gezorgd had. Tevreden viel de pelikaan in slaap.

Toen de pelikaan de volgende ochtend wakker schrok, zag hij dat het al licht was. Hij voelde zich veel uitgeruster dan anders en stond dadelijk op. Voor het eerst in lange tijd zong, kwaakte, kwetterde en klapperde de pelikaan met de andere vogels mee.

'Hoera,' riep hij, 'ik heb voor het eerst in tijden geslapen!'

'Hoe kwam dat?' vroeg de muskuseend.

'Ik weet het niet. Alles was hetzelfde als anders.'

'Er was helemaal niets veranderd?'

'Gisteren vond ik een veertje, dat ik onder mijn kop heb gelegd. Verder was er geen verschil.'

'Aha,' zei de gans, 'misschien hoefde je daardoor niet te piekeren. De zorgen die gisteren in je kop zaten, zitten nu in het veertje!'

De pelikaan lachte. 'Alsof dat zou kunnen!'

De pelikaan huppelde naar de vijver en zag dat er nóg een veertje in de vijver dreef. Hij viste het eruit, liet het drogen in de zon en legde het in zijn nest.

Toen hij die avond ging slapen, begon hij zoals gewoonlijk te piekeren, maar na korte tijd viel hij in slaap. Het leek wel een wonder. Had de gans gelijk en zaten zijn zorgen nu in de veertjes? Of kwam het door dat ze zo heerlijk zacht aanvoelden?

De volgende ochtend lag er weer een veertje in de vijver. En een op de oever. En toen de pelikaan ging zoeken, vond hij nog meer veertjes in het bos. Niemand wist hoe ze daar kwamen. De pelikaan stopte ze allemaal in zijn nest en die nacht viel hij eindelijk zonder te piekeren in slaap. Hij sliep zelfs zo heerlijk dat hij pas wakker werd toen de zon hoog in de lucht stond.

Als hij iets eerder was opgestaan, had hij gezien dat alle vogels in het bos bij elkaar waren gekomen. Ze stonden bij de vijver en hielpen elkaar bij het lostrekken van een veertje. Ze deden het expres! Zodat de pelikaan een fijn kussentje had voor onder zijn kop en net zo lekker kon slapen als zij. En was er dan geen enkele vogel die zijn veertje kwam terugvragen? Nee. Niet één.

Een pelikaan en ander gevogelte bij een waterbassin, bekend als *Het drijvend veertje*, ca. 1680
Melchior d'Hondecoeter